

**Recenzja w przewodzie doktorskim magister Moniki Korybalskiej-Kozarek
w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej: wokalistyka.**

Zlecniodawca recenzji

Rada do Spraw Dyscypliny - Sztuki Muzyczne Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie (pismo z dnia 07 października 2022 r.).

Zlecenie podjęte w związku z decyzją Rady do Spraw Dyscypliny - Sztuki Muzyczne Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie o powołaniu mnie na recenzenta w przewodzie doktorskim magister Moniki Korybalskiej-Kozarek na podstawie ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017 r. poz. 1789, z późn. zm.).

Otrzymałem:

- Pracę doktorską w wersji papierowej
- Zapis dzieła artystycznego w formie płyty dvd.
- Nośnik typu pendrive z dokumentacją, zapisem dzieła oraz pracą doktorską w wersji elektronicznej

Recenzja.

Przedstawiona mi praca liczy 388 stron, zawiera dwie części, wymagane oświadczenia oraz załącznik.
Struktura pracy to:

W części pierwszej - jednoznaczne oznaczenie dzieła artystycznego opisywanego w pracy oraz współtwórców zarejestrowanego spektaklu.

W części drugiej - wstęp, cztery rozdziały, obserwacje i wnioski, bibliografia, skrócony opis pracy oraz abstrakt w języku angielskim.

Tytuł pracy:

Rola i znaczenie „wysokiego diapazonu” dla głosu mezzosopranowego na podstawie partii Adalgisy w operze Norma Vincenzo Belliniego. Studium morfometryczne.

Praca napisana pod kierunkiem prof. dr hab. Katarzyny Oleś-Blachy.

We wstępie doktorantka wyjaśnia fascynacje i motywy, które zainicjowały proces powstania pracy. Opisuje cel badań, zastosowaną metodę badawczą, przytacza tezy, relacjonuje aktualny stan badań oraz przywołuje literaturę dotyczącą tematu rozważań.

Rozdział pierwszy, „OPERY WŁOSKIEGO BEL CANTA W KONTEKŚCIE EPOKI”, to opis życia i twórczości operowej Vincenza Belliniego, „posadowienie” opery Norma w kontekście wielkich oper włoskiego bel canta, omówienie elementów składowych stylu bel canto na przykładzie podmiotowego dzieła oraz wskazanie duetu jako wzorcowej formy ekspresji w operze bel canto.

Rozdział drugi zawiera wprowadzenie do analizy morfometrycznej. Autorka dokonuje w nim próby zdefiniowania gatunku głosu potrzebnego do wykonania partii Adalgisy. Przywołuje i opisuje rejestry wokalne głosu mezzosopranowego oraz opisuje metodę i jej cele.

Rozdział trzeci „STUDIUM MORFOMETRYCZNE PARTII ADALGISY NA PODSTAWIE PRZEBIEGU I AKTU OPERY NORMA V. BELLINIEGO”, to analiza następujących scen:

Scena i duet: Va, crudele, e al Dio spietato – Adalgisa, Pollione (Scena V i VI)

Scena V

Tempo di preparazione: recytatyw Adalgisy

Tempo di preparazione: arioso Adalgisy

Scena VI

Tempo di preparazione: recytatyw Adalgisy i Pollione

Tempo d'attacco Adalgisy

Cantabile Adalgisy

Tempo di mezzo

Cabaletta (scena VI)

Scena i duet: Sola, furtiva, al tempio – Norma Adalgisa

Tempo di preparazione (scena VIII: takty 1-63)

Cantabile (scena VIII: takty 64-118)

Cabaletta (scena VIII: takty 119-168)

Scena e terzetto – Finale I: Oh, non tremare, o perfido – Norma, Adalgisa, Pollione

Tempo di preparazione (scena VIII: takty 169-185 i scena IX: takty 1-53)

Cantabile (scena IX: takty 54-110)

Tempo di mezzo (scena IX: takty 111-151)

Stretta (scena IX: takty 152-242)

Rozdział czwarty „STUDIUM MORFOMETRYCZNE PARTII ADALGISY NA PODSTAWIE PRZEBIEGU II AKTU OPERY NORMA V. BELLINIEGO” - podobnie jak trzeci jest analizą następujących części opery:

Scena e duetto: Deh! Con te, con te li prendi – Norma, Adalgisa

Tempo di preparazione (scena III: takty 1-36)

Tempo d'attacco (scena III: takty 37-120)

Cantabile (scena III: 121-153)

Tempo di mezzo (scena III: takty 154-181)

Cabaletta (scena III: takty 182-296)

W obserwacjach i wnioskach, doktorantka sumuje swoje badania i rozważania zawarte w poprzednich rozdziałach.

Bibliografia skupia 115 tytułów rozmaitych źródeł, z których korzystała autorka.

Załącznik zawiera dodatkowe plansze analizy graficznej.

Integralną częścią pracy jest zapis dzieła artystycznego. Nagrania „live” dokonano w Operze Krakowskiej w dniu 2 marca 2018 roku.

Realizatorzy:

kierownictwo muzyczne: Tomasz Tokarczyk
reżyseria: Laco Adamik
scenografia: Barbara Kędzierska
kostiumy: Maria Balcerek
przygotowanie chóru: Jacek Mentel
reżyseria świateł: Bogumił Palewicz

OB S A D A

-NORMA

KATARZYNA OLEŚ-BLACHA

-ADALGISA

MONIKA KORYBALSKA-KOZAREK

-POLLIONE

ARNOLD RUTKOWSKI

-OROVESO

WOŁODYMIR PAŃKIW

-CLOTILDE

DARIA PROSZEK

-FLAVIO

KRZYSZTOF KOZAREK

Chór, Balet i Orkiestra Opery Krakowskiej
pod batutą TOMASZA TOKARCZYKA

Pani Monika Korybalska - Kozarek, dysponuje szlachetnym w barwie głosem mezzosopranowym, o znacznej rozpiętości skali, znakomicie prowadzonym, o nienagannej technice, a co za tym idzie perfekcyjnej intonacji i artykulacji. Technika oddechowa, umożliwiająca prowadzenie frazy „belliniowskiej” w sposób zaprezentowany na nagraniu, nie studyjnym wszak, również należy do niepoślednich. Wszystko to pozwala na operowanie głosem i kreowanie postaci w sposób nieskrępowany, dający odczucie prostoty i typowej, do której powinno się dążyć, włoskiej „*gioia di canto*”. Artystkę mogłem podziwiać również w spektaklu premierowym „*Così fan tutte*” W. A. Mozarta w Operze Nova w Bydgoszczy i również, jak w przypadku „*Normy*” było to wyjątkowe doznanie artystyczne.

Opis dzieła artystycznego jakim winna być praca doktorska, autorka potraktowała podobnie jak swe kreacje sceniczne. W sposób nieszablonowy /stworzenie metody dla potrzeb badań nad partią Adalgisy/, a także niezwykle odpowiedzialny i dojrzały, na co wskazuje choćby ilość przeczytanych źródeł i przyswojonej wiedzy.

Wyjątkowo rzadko zdarzają się prace na tak wysokim poziomie szczegółowości analiz, zgłębiające temat i tak poszerzające nasze myślenie o przygotowaniu się do dzieła, ale również wskazujące nowe nurty badawcze.

Również pod względem edycyjnym praca jest doprowadzona niemal do perfekcji.

Przypisy - bez zastrzeżeń.

Napisana językiem spójnym, naukowym, bez beletrystycznych „wycieczek”, daje się czytać w sposób przystępny, co powoduje, iż w doktorantce pokładałam nadzieję, jako przyszłym, znakomitym dydaktyku.

Od strony merytorycznej: tezy zawarte w pracy są omówione i wyjaśnione, przeprowadzone dowody są jasne, logiczne i spójne. Wnioskowanie prawidłowe.

Autorka tworzy i daje wykładnię jeśli chodzi o zastosowanie autorskiej metody analizowania partii operowej. Prawidłowości i wnioski znajdują odzwierciedlenie w nagraniu dzieła, sposobie jego wykonania, artykulacji, frazowania, przeżycia emocjonalnego i zastosowanych rejestrów i rezonansów. Analizy dokonane są w sposób prawidłowy.

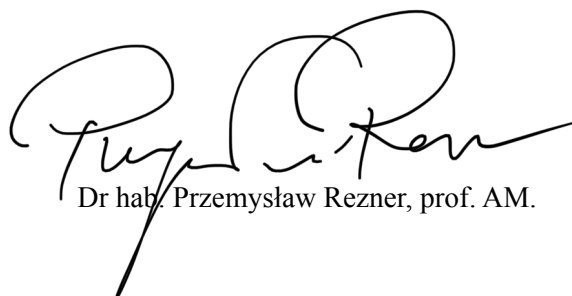
Wszystko to sprawia, iż praca stanowi wartość, która w szczególny sposób pozwala na zarekomendowanie jej Komisji jako spełniającej kryteria przyznania tytułu doktora.

Konkluzja:

Ja, niżej podpisany, stwierdzam, iż przedstawiona mi do oceny praca doktorska magister Moniki Korybalskiej-Kozarek, spełnia wymagania art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017 r. poz. 1789, z późn. zm.).

Rekomenduję tym samym, przyznanie pani Monice Korybalskiej-Kozarek stopnia doktora.

Jednocześnie rekomenduję niniejszą dysertację do wyróżnienia, jako pracę o niezwyklej walorach poznawczych, naukowych i dydaktycznych.

Dr hab. Przemysław Rezner, prof. AM.